

ΠΡΟΣΟΧΗ

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση, αναπαραγωγή, ολική, μερική ή περιληπτική ή κατά παράφραση ή διασκευή ή απόδοση του περιεχομένου του παρόντος διηγήματος με οποιονδήποτε τρόπο, ηλεκτρονικό, ή παρουσίασης, διασκευής σεναρίου, παραγωγής για ταινία, μηχανικό, φωτοτυπικό ή άλλο, χωρίς την προηγούμενη γραπτή άδεια του δημιουργού. Νόμος 2121/1993 και Νόμος 3057/2002, ο οποίος ενσωμάτωσε την οδηγία 2001/29 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και κανόνες Διεθνούς Δικαίου που ισχύουν στην Ελλάδα.

ΠΑΛΙΑ ΚΟΥΡΔΙΣΤΗΡΙΑ Κώστας Δίγκας

Ή γυναίκα μου είναι ένα παλιό παιχνίδι με ένα μεγάλο κουρδιστήρι στην πλάτη.

Το βράδυ, το μεγάλο κουρδιστήρι σταματάει να γυρίζει, και γω ήσυχος πια, ανεβαίνω στην ταράτσα να δω την νυχτερινή πόλη.

Όταν αρχίζει να χαράζει επιστρέφω. Αν και νοιώθω αρκετή κούραση, ούτε μια φορά δεν ξέχασα να γυρίσω το μεγάλο κουρδιστήρι στην πλάτη της.

Τελευταία όμως αυτό γίνεται όλο και πιο δύσκολο γιατί με τα χρόνια τα γρανάζια έχουν σκουριάσει. Εξουθενωμένος ξαπλώνω να κοιμηθώ, ενώ εκείνη σηκώνεται με ελαφρά τριξίματα και αρχίζει να περπατά στο σπίτι.

Δεν ξέρω τι κάνει τις ώρες που εγώ κοιμάμαι. Μια φορά που έτυχε να ξυπνήσω την παρακολούθησα. Καθόταν ώρα πολύ μπροστά στον καθρέφτη, κοιτάζοντας το πρόσωπο της, ενώ δάκρυα ανάβλυζαν στα μάτια της. Πιστεύω πως κάθε νέα μέρα κάθεται μπροστά στον καθρέφτη και κλαίει.

Εγώ την αγαπώ και δεν θέλω να κλαίει, αλλά είμαι σχεδόν εξαντλημένος όταν γυρίζω σπίτι, και δεν μπορώ να της κρατάω συντροφιά όταν εκείνη ξυπνάει.

Τελευταία σε μια διπλανή ταράτσα βλέπω κάποια παρέα να παίζει ένα παιχνίδι. Όταν έχει φεγγάρι, φαίνονται αρκετά καθαρά τα χλωμά τους πρόσωπα. Είναι όλοι ψηλοί, αδύνατοι και ντυμένοι στα μαύρα. Μοιάζει να κινούνται μόνο τα πρόσωπα τους μέσα στη νύχτα.

Λυπάμαι τους ανθρώπους που δεν ανεβαίνουν το βράδυ στην ταράτσα και ποτέ δεν βλέπουν τα παιχνίδια της νύχτας.

Εκείνοι, έχουν κάτι καρούλια στα πόδια τους. Παίρνουν φόρα από την ταράτσα που βρίσκονται, και σιγά-σιγά ανεβαίνουν προς τα πάνω, σαν να τους σηκώνει ο αγέρας.. Ξαφνικά όλοι μαζί αρχίζουν να πέφτουν προς τα κάτω με μεγάλη ταχύτητα και τα χέρια ανοιχτά για να προσγειωθούν σε κάποια άλλη ταράτσα. Λίγο πριν φτάσουν, η ταχύτητα τους μειώνεται, και πολύ απαλά ακουμπούν τα καρούλια

τους κάτω. Δεν ακούγεται τίποτε. Δεν μιλούν. Δεν ψιθυρίζουν. Απόλυτη Σιωπή. Είναι σαν ένας βουβός χορός, δίχως μουσική.

Το προηγούμενο βράδυ, πέταξαν και ήρθαν στην δική μου ταράτσα. Έτσι, τους είδα από κοντά.

Κανένας τους δεν είχε μαλλιά, και στο πάνω μέρος του κεφαλιού τους υπήρχε μια γαλάζια γραμμή, γύρω-γύρω. Τα μάτια τους είχαν ένα εκτυφλωτικό μπλε χρώμα που δεν μπορούσες να το κοιτάξεις πολύ ώρα, και ακόμη είχαν πολύ μακριές βλεφαρίδες. Σαν το δάχτυλο μου.

Ήθελα να τους πω να μην φύγουν, αλλά μόλις άνοιξα το στόμα μου, κανένας ήχος δεν ακούστηκε. Κι έπειτα δεν έπρεπε να μιλήσω. Έτσι είναι η Συμφωνία. Εγώ... είμαι ο Παρατηρητής.

Με κοίταζαν... Και όσο περνούσε η ώρα ένοιωθα να χαλαρώνω και να μουδιάζω. Μετά.... Ένα γαλάζιο φως τους τύλιξε και όλοι μαζί άρχισαν να ανεβαίνουν προς τα πάνω. Έμειναν για μια στιγμή ακίνητοι στον αέρα, και ύστερα όρμησαν στο παλιό γυάλινο ουρανοξύστη. Διέγραψαν ένα τόξο, και άφησαν πίσω τους μια γαλάζια γραμμή.

Κάτι σαν αστραπή διέσχισε τον ουρανό. Ακούστηκε ένα ουρλιαχτό. Κάποια τζάμια που έσπαγαν.. Και μέσα στο κεφάλι μου άκουσα τον ήχο από το κουρδιστήρι της γυναίκας μου.

Κατέβηκα κάτω τρέχοντας, άνοιξα την πόρτα και την είδα. Εκεί .Στο κρεβάτι .... Μπρούμυτα ... Όπως πάντα.. με τα μάτια πρησμένα από το κλάμα και πολύ χλωμή. Το κουρδιστήρι έλειπε. Η γυναίκα μου πέθαινε...

Την κοίταζα καθώς τα μάτια της έμεναν ακίνητα. Μια γαλάζια δέσμη φωτός την έλουσε. Έπεσαν ξαφνικά τα μαλλιά της και στο πάνω μέρος του κεφαλιού της, σχηματίστηκε μια γαλάζια γραμμή.

Ξέρετε.. γύρω-γύρω.

Στην πλάτη μου ένοιωσα κάτι να εξογκώνεται. Έβαλα το χέρι μου και έπιασα το κουρδιστήρι που άρχισε να βγαίνει. Δεν ένοιωθα πόνο..

Μόνο, δεν ξέρω γιατί.. αλλά δάκρυα άρχισαν να αναβλύζουν στα μάτια μου, ενώ πήγαινα στον καθρέφτη να κοιτάξω το πρόσωπο μου.

ΤΕΛΟΣ

Σημείωση: Το διήγημα εκδόθηκε στο περιοδικό ΟΔΟΣ ΠΑΝΟΣ στο τεύχος 54 τον Απρίλιο του 1991

www.kostasdigas.gr